

цївку землю. Не допоможуть їй трави, що встелили царинки попад берегами ріки. Що шикле корінне травиці для гнївної води! Великий шмат царинки розколов ся, відірвав ся від свого вікового гнїзда і ледви чи міг розирощати ся з рідною нивою, як вода проглотнула його. Від разу, якби не було ніколи тої життєвої сили, що лучить зерна піску, дрібки землі в одно, розлетїв ся, розкришив ся, розсипав ся захоплений пласт землі на тисячі, мільйони частин-дрібок, розвіяв ся на дні ріки. А вода далі карбулить зарву -- тепер уже легше йде їй злочинна робота.

І вільхи, що густим лісом укрили береги ріки, і вони не допоможуть землі у безсильних її змаганнях із спіненими водами. Вони найдужче держать у купі глеї. Між ними, тими сумними вільхами і їх земельним підложем, витворило ся тайком, за німою взаїмною згодою тісне співжиттє, а кождий рік, кожда весняна чи літня повідь кріпляє його. Вільхи держать цупко коріннями глеї в своїх обіймах, глеї скріпляють силу вільх, всі свої життєві соки дають їм на воживу, радїють кождим свіжм листочком вільх, кождою новою галузкою деревин, кождим молодим пасемком. А прийде вовінь, зібють ся води, зачнуть гримати карбулені камінюки, гатити захоплені по дорозі ковбки дерева — гляди: там ухопило вільху, там вода обіймила цілий їх острівчик, далі вкрила землю, рве її, шарпає зверху, знов деінде перехилило деревину, поперехрещувало гплє, суччє, там перевернуло величезну вільху, але поки що не було сили в воді забрати її — не змогла вирвати всего коріння. І так лежати ме